

Arrest

nr. 156 733 van 20 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 februari 2006 dient verzoeker een asielaanvraag in. De gemachtigde van de minister neemt op 24 maart 2006 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 10 juli 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 13 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 23 maart 2011 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in. Op 27 juni 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 90 641 van 29 oktober 2012 eveneens de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 6 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 7 mei 2013 dient verzoeker wederom een asielaanvraag in. Op 15 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 30 juni 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 26 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 juli 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamde

K., T., geboren te Chiatura op (...)1962 (R.R.nr. ...)

Nationaliteit: Georgië

Adres: (...)

opgesteld dd. 30/06/2012 + aanvullingen dd. 20/11/2012, 30/05/2013, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept de betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Nadat zijn eerste asielprocedure, opgestart op 23/02/2006, geweigerd werd op 24/03/2006, heeft hij naar eigen zeggen effectief het Belgische grondgebied verlaten.

Hij kwam echter naar verluid op 19/06/2009 opnieuw in België aan en op 21/03/2011 verklaarde hij zich voor de tweede maal kandidaat-vluchteling. Deze procedure werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 31/10/2012 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de weigering om aan hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vervolgens werd hij op 06/11/2012 het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 30 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, hem betekend op 12/11/2012.

De betrokkene heeft nagelaten om aan deze verplichting gevolg te geven en heeft een derde asielaanvraag ingediend op 07/05/2013. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten op 15/05/2013 door een weigering van in overwegingname van een asielaanvraag, de bijlage 13 quater, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 7 dagen te verlaten, hem dezelfde dag nog betekend.

De verzoeker haalt zijn vrees voor een terugkeer naar Georgië aan met verwijzing naar het asielrelaas, waarbij hij beroep doet op art. 3 EVRM. Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan nochtans geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft. De aangehaalde problematiek heeft zoals hierboven aangegeven reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader de asielaanvraag, de tweede op rij. De aanvraag werd afgewezen, derhalve kunnen de beweerde problemen in zijn herkomstland niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 bis van de wet in België in te dienen. In deze context wordt opgemerkt dat er geen nieuwe elementen worden toegevoegd aan het reeds gekende asielrelaas.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van zijn verblijfstoestand. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu.

De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel "Omtrent de grond: langdurig verblijf + legale tewerkstelling," waaronder zijn kennis van de Nederlandse taal samenhangend met de duur van zijn verblijf in het Rijk, de gevolgde taallessen, het engagement om verder lessen te volgen, het rechtstreekse contact met zijn collega's op de werkvloer, de dagdagelijkse taal oefening aangevuld met zijn inmenging onder de Belgische bevolking, hebben zoals de titel het reeds aangeeft, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.

Niets verhindert de betrokkene om zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied."

Op 26 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 juli 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van VMA, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

K., T. geboren te Chiatura op (...)1962, nationaliteit Georgië

het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

De betrokkene werd niet erkend als vluchteling. Zijn asielaanvraag dd. 21/03/2011 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 31/10/2012 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de weigering om aan hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vervolgens werd hij op 06/11/2012 het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 30 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinques, hem betekend op 12/11/2012.

De betrokkene heeft echter nagelaten om aan deze verplichting gevolg te geven en heeft nogmaals een asielaanvraag ingediend op 07/05/2013. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten op 15/05/2013 dooreen weigering van in overwegingname van een asielaanvraag, de bijlage 13 quater, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 7 dagen te verlaten, hem dezelfde dag nog betekend. Opnieuw heeft de betrokkene geen gevolg gegeven aan het bevel.”

2. Rechtspleging

Verzoeker legt tijdens de terechtzitting nieuwe stukken neer. Hij wil aantonen dat hij feitelijk samenwoont met zijn partner.

Ambtshalve stelt de Raad vast dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van inquisitoriale aard is. Bijgevolg kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening worden gehouden. Niet in het procedurereglement voorziene stukken, zoals *in casu* de aanvullende stukken neergelegd tijdens de terechtzitting, worden om die reden uit de debatten geweerd. Deze aanvullende stukken van verzoeker zijn enkel relevant in het kader van het actueel belang.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrecht-spraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* toont verzoeker de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In tegenstelling tot het betoog van de raadsman van verzoeker leidt de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 niet tot de conclusie dat er enige samenhang zou bestaan tussen het bevel en de beslissing die werd genomen ingevolge de aanvraag.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat de motivering voor deze beslissing dient weer te geven. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis liggen van de beslissing. De motivering moet bovendien afdoende zijn, d.w.z. voldoende draagkrachtig en deugdelijk zijn.

b.1.

Verzoeker is van oordeel dat er wel degelijk diverse buitengewone omstandigheden werden aangehaald in het verzoek tot regularisatie, die verantwoord zijn waarom de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet vanuit het buitenland, doch wel vanuit België werd ingediend.

Eerst en vooral is het vaste rechtspraak van de Raad van State dat het niet noodzakelijk moet handelen over omstandigheden van overmacht. Zo wordt algemeen aanvaard dat het kan volstaan dat het voor de aanvrager onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn/haar land van herkomst. Omwille van zijn sympathie / lidmaatschap van de arbeiderspartij en zijn openlijke kritiek op het beleid van de regering Saakashvili, werd verzoeker (en ook zijn echtgenote) geslagen en ernstig verwond. Verzoeker werd bedreigd door de toenmalige Minister van Binnenlandse Zaken, er werd bij hem thuis ingebroken en zijn woning werd vernield. Uit angst voor zijn fysieke integriteit, zijn veiligheid en vrijheid heeft verzoeker noodgedwongen zijn moederland moeten verlaten. Verzoeker bevindt zich m.a.w. in een prangende humanitaire situatie . Dat de Belgische asielinstanties hierover uiteindelijk anders hebben beslist in het kader van de asielaanvraag is niet doorslaggevend.

Verzoeker wenst toch te benadrukken dat zijn aanvraag tot regularisatie volstrekt los staat van zijn asiolverhaal. Het verzoek tot regularisatie wordt niet beschouwd als een 'soort hoger beroep' tegen de afwijzing van de asielaanvraag. Het is bovendien niet omdat de aangehaalde problemen in het kader van de asielaanvraag onvoldoende worden bevonden om politiek asiel of subsidiaire bescherming te verlenen, dat deze problemen niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden waarom de aanvraag tot regularisatie vanuit België wordt ingediend !

Volkomen ten onrechte stelt verweerster verder dat verzoeker illegaal op belgisch grondgebied vertoefde op het ogenblik van de indiening van zijn aanvraag regularisatie. Verzoeker heeft een annulatieberoep aangetekend tegen de negatieve beslissing van het CGVS dd. 27.06.2012. Hangende de beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd het attest van immatriculatie telkens met een maand verlengd, zodanig dat verzoeker nog wel degelijk legaal op belgisch grondgebied verbleef! Men kan toch bezwaarlijk gaan verwachten dat verzoeker zijn legale verblijf op het spel zouden zetten voor het louter vervullen van een administratieve formaliteit!

Verzoeker heeft in zijn verzoek ook verwezen naar het evenredigheidsbeginsel - opportuniteitsbeginsel. Iemand verplichten om naar eigen land terug te keren louter en alleen voor het vervullen van een administratieve formaliteit is in strijd met art. 3 van het EVRM. Verzoeker heeft voldoende uiteengezet dat het centrum van zijn economische belangen zich volledig in België situeert. Verzoeker heeft nooit enige uitkering aangevraagd aan het Ocmw. Integendeel verzoeker beschouwt het als een erezaak om zelf in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Van zodra verzoeker een arbeidskaart C heeft kunnen bemachtigen, is hij aan de slag gegaan als vrachtwagenchauffeur bij de BVBA B.. Reeds op 22/12/2011 kon verzoeker een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voorleggen ! Verzoeker is ononderbroken aan het werk gebleven totdat hij per 23 juli '13 ontslagen werd omwille van de thans bestreden beslissing en de gevaarlijke situatie voor diens werkgever.

Ook zijn familiale leven situeert zich volledig in België. Verzoekers broers zijn resp. in 1989 en 1995 gestorven. Zijn beide ouders in '89 (moeder) en 2000 (vader). Verzoeker heeft nog één zuster die in Georgië verblijft, maar zwaar ziek is (endocrinoloog). De enige dochter van verzoeker woont in België en recent is verzoeker grootvader geworden. Deze omstandigheden rechtvaardigen voldoende waarom de aanvraag in België wordt ingediend en waarom anders oordelen een schending zou inhouden van art. 3 EVRM.

Kortom verzoeker heeft in de motivering van zijn aanvraag aangetoond dat het voor hem quasi onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk zou zijn om terug te keren naar zijn land van oorsprong (Georgië) en dit enkel maar voor het vervullen van een administratieve formaliteit.

Verwerende partij heeft deze motivering niet of alleszins onvoldoende weerlegd. Zij heeft er zich licht vanaf gemaakt door de onontvankelijkheid van de aanvraag op te werpen (na meer dan één jaar onderzoek !?) wetende dat bij een onderzoek ten gronde van het regularisatiedossier een afwijzende beslissing moeilijk kon gemotiveerd worden. Verzoeker werkte al meer dan anderhalf jaar full-time middels arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. Over dit belangrijk(st)e argument met het oog op regularisatie is er in de bestreden beslissing geen woord (lees : letter) terug te vinden !!

Dat de motiveringsplicht van de bestreden beslissing alzo wordt geschonden, alwaar voorgehouden wordt dat verzoeker:

"...geen buitengewone omstandigheden (aanvoert) waarom de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan ingediend worden via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland'."

4.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond en hij verwijst naar zijn asielrelaas.

In de bestreden beslissing motiveert verweerder dienaangaande het volgende: *"De verzoeker haalt zijn vrees voor een terugkeer naar Georgië aan met verwijzing naar het asielrelaas, waarbij hij beroep doet op art. 3 EVRM. Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan nochtans geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft. De aangehaalde problematiek heeft zoals hierboven aangegeven reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader de asielaanvraag, de tweede op rij. De aanvraag werd afgewezen, derhalve kunnen de beweerde problemen in zijn herkomstland niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 bis van de wet in België in te dienen. In deze context wordt opgemerkt dat er geen nieuwe elementen worden toegevoegd aan het reeds gekende asielrelaas.*

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in

het land van herkomst gebeuren.” Verweerder heeft bijgevolg wel degelijk rekening gehouden met de aangehaalde buitengewone omstandigheden en heeft geoordeeld dat de problemen in zijn herkomstland reeds werden onderzocht en beoordeeld in het kader van zijn asielprocedure en dat hij in het kader van de regularisatieaanvraag geen nieuwe elementen heeft toegevoegd. Bovendien laat verzoeker na zijn problemen in het herkomstland aan te tonen met een begin van bewijs. Aangezien zijn uiteenzetting beperkt blijft tot loutere beweringen volstaat dit niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Thans in het verzoekschrift herhaalt verzoeker zijn reeds door hem aangehaalde en onderzochte problemen in het herkomstland doch weerlegt hij niet de motivering in de bestreden beslissing. In de mate dat verzoeker met dit onderdeel van het middel aanvoert dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, wijst de Raad erop dat het feit dat de verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde niet volstaat om de motieven te weerleggen.

Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt geoordeeld dat hij ten tijde van de aanvraag illegaal op het Belgisch grondgebied verbleef.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: *“De betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.*

Nadat zijn eerste asielprocedure, opgestart op 23/02/2006, geweigerd werd op 24/03/2006, heeft hij naar eigen zeggen effectief het Belgische grondgebied verlaten.

Hij kwam echter naar verluid op 19/06/2009 opnieuw in België aan en op 21/03/2011 verklaarde hij zich voor de tweede maal kandidaat-vluchteling. Deze procedure werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 31/10/2012 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de weigering om aan hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vervolgens werd hij op 06/11/2012 het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 30 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, hem betekend op 12/11/2012.

De betrokkene heeft nagelaten om aan deze verplichting gevolg te geven en heeft een derde asielaanvraag ingediend op 07/05/2013. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten op 15/05/2013 door een weigering van in overwegingname van een asielaanvraag, de bijlage 13 quater, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 7 dagen te verlaten, hem dezelfde dag nog betekend.” In tegenstelling tot verzoekers betoog stelt verweerder niet dat hij illegaal op het Belgisch grondgebied verbleef ten tijde van de regularisatieaanvraag, op 30 juni 2012 ingediend. Verzoeker wist echter of behoorde te weten dat het verblijf in het kader van de asielprocedure slechts voorlopig werd toegestaan en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 12 november 2012 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Op 15 mei 2013 was verzoeker opnieuw het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft nagelaten om aan deze verplichtingen gevolg te geven en kan dit bezwaarlijk betwisten.

Verzoeker betoogt verder dat hij in zijn aanvraag ook verwezen heeft naar het evenredigheids- en proportionaliteitsbeginsel. Dat immers zijn economische belangen in België zijn gesitueerd, dat hij aan de slag was als vrachtwagenchauffeur van 2011 tot 2013 en dat zijn enige dochter in België woont. Hij meent bovendien dat er totaal geen rekening is gehouden met het feit dat hij meer dan anderhalf jaar legaal tewerkgesteld was.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gemotiveerd: *“De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel “Omtrent de grond: langdurig verblijf + legale tewerkstelling,” waaronder zijn kennis van de Nederlandse taal samenhangend met de duur van zijn verblijf in het Rijk, de gevolgde taallessen, het engagement om verder lessen te volgen, het rechtstreekse contact met zijn collega's op de werkvloer, de dagdagelijkse taal oefening aangevuld met zijn inmenging onder de Belgische bevolking, hebben zoals de titel het reeds aangeeft, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.”*

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Door te stellen dat de elementen van tewerkstelling, langdurig verblijf en aanwezigheid van zijn dochter op het Belgische grondgebied volgens hem wel een buitengewone omstandigheid uitmaken, zonder ook maar op enige wijze de motieven van de bestreden beslissing te pogen te weerleggen, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een niet correcte feitenvinding.

Verzoeker gaat voorbij aan de duidelijke bewoordingen van de artikelen 9 en 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. *In casu* betreft de bestreden beslissing de ontvankelijkheid van de aanvraag, zodat de gemachtigde zich nog niet diende uit te spreken over de elementen inzake de gegrondheid van de aanvraag. Er wordt tevens herhaald dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de elementen inzake de ontvankelijkheid van de aanvraag (die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden waarom men de aanvraag niet in het land van herkomst kan indienen) en inzake de gegrondheid van de aanvraag (of er redenen zijn om de vreemdeling te machtigen tot verblijf). Dit laatste is eveneens in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar verzoeker blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermogt uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan

de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Ten slotte dient de Raad nog op te merken dat uit het hierboven geciteerde motief weldegelijk blijkt dat er rekening is gehouden met verzoekers legale tewerkstelling.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de formele en materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Overwegende dat verzoeker sedert 19 juni 2009 onafgebroken in België wonen/verblijven. In juli 2009 werd er een aanvraag tot regularisatie ingediend op basis van medische redenen cfr. art. 9 ter. Dat het door verwerende partij ook wel niet zal ontkend worden dat hij lovenswaardige inspanningen gedaan heeft om zich volledig te integreren en derhalve zijn verblijf te regulariseren.

Uit de getuigenverklaringen die verzoeker heeft bijgebracht, blijkt dat zij alhier in België goed is ingeburgerd en dat hij zijn sociale leven hier volledig heeft opgebouwd en er probleemloos in geslaagd is om vast werk te vinden vrij kort nadat hij in bezit gesteld werd van een arbeidsvergunning.

Verzoeker beseft uiteraard maar al te goed dat een gebeurlijke schorsing / nietigverklaring van de bestreden beslissing niet ipso facto met zich mee zal brengen dat hij opnieuw legaal op Belgisch grondgebied zullen verblijven. Verzoeker heeft hierboven voldoende uiteengezet waarom de aanvraag werd ingediend vanuit België en hij gerechtigd is op een onderzoek ten gronde van zijn aanvraag tot regularisatie cfr. art. 9 bis van de Wet van 15.12.1980.

In afwachting van deze administratieve beslissing (van de Dienst Vreemdelingenzaken) na onderzoek ten gronde van de aanvraag regularisatie, heeft verzoeker het recht om op belgisch grondgebied te verblijven. Verzoeker veroorzaakt immers geen enkele overlast, integendeel hij was tot voor kort economisch actief en vormt derhalve geen enkele belasting voor het sociale zekerheidsstelsel. Verzoeker dringt bij deze dan ook aan op de schorsing van de uitvoering van het Bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Immers indien de Raad zou oordelen dat verwerende partij ten onrechte de onontvankelijkheid van de aanvraag tot regularisatie heeft opgeworpen, dient de gegrondheid van de aanvraag verder onderzocht te worden.

Verzoeker is in die omstandigheden dan ook gerechtigd om de schorsing van de uitvoering van de bestreden beslissing te vragen. Overwegende dat de kwestieuze beslissing van de verwerende partij dan ook omwille van die redenen dient vernietigd te worden.”

4.4 Waar verzoeker om de schorsing van de uitvoering van de tweede bestreden beslissing verzoekt, wordt gewezen op de bespreking onder “3. Ontvankelijkheid” en de conclusie dat enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, met name de onontvankelijk verklaarde aanvraag tot regularisatie, ontvankelijk is.

Waar verzoeker de mening is toegedaan dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet mag worden uitgevoerd indien de Raad overgaat tot een vernietiging van de eerste bestreden beslissing waardoor zijn aanvraag opnieuw hangende wordt, dient opgemerkt te worden dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of het onderzoek van dergelijke aanvraag, de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel niet opschort (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946 en RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan of tijdens het onderzoek nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Verzoeker toont geen schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel aan.

Het tweede middel is ongegrond.

4.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in combinatie met artikel 13 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoeker heeft bij deze een verzoekschrift tot annulatie en schorsing ingediend bij de Raad tegen de beslissing van onontvankelijkheid /weigering van regularisatie uitgaande van de verwerende partij en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Conform de bovengenoemde bepalingen van het EVRM heeft verzoeker het recht om in België te vertoeven/ of er alleszins gedoogd te worden in afwachting van de behandeling van zijn rechtsmiddel door de Raad. Alleszins mag verzoeker minstens de schorsing vragen van de uitvoering van de bestreden beslissing (uitwijzingsbevel bijlage 13) in afwachting van deze behandeling.

Immers "eenieder wiens rechten en vrijheden, zoals opgesomd in het EVRM geschonden zijn, heeft recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie", zelfs indien die schending zou zijn begaan door een persoon of overheidsinstantie in de uitoefening van haar ambt, zoals in casu. Toegepast op huidige concrete casus heeft verzoeker aldus recht op verblijf, minstens dient hij gedoogd te worden in afwachting van de behandeling van zijn dossier door deze Raad.

Ingeval van uitvoering van de bestreden beslissing, m.a.w. een effectieve vasthouding in een gesloten centrum of een gedwongen repatriëring, wordt dit essentiële grondrecht geschonden.

Dat gemeld art. 13 EVRM in combinatie met art. 6 wel rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde.

Overwegende dat de kwestieuze beslissing van de verwerende partij dan ook omwille van die redenen dient hervormd te worden.”

4.6 De Raad merkt op dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM vallen (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd. Bijgevolg kan de met artikel 6 van het EVRM gecombineerde schending van artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, evenmin dienstig worden opgeworpen.

Bijkomend wordt opgemerkt dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat hij op het grondgebied moet worden gedoogd tijdens het onderzoek van onderhavige procedure voor de Raad. Verzoeker kan zich laten vertegenwoordigen door een advocaat en zelfs bij een vernietiging van deze beslissing wijzigt dit niets aan zijn illegale verblijfstoestand.

Het derde middel is onontvankelijk.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN